

พ ร ะ พุ ท ธิ คุ ณ
ต อ น ผู้ ร ู้ แ จ้ ง โ ล ก

บุคคลใดมีความเพียร ข่มขี้मार ครอบงำมัจจุราชได้แล้ว
ได้ถูกต้องธรรมอันเป็นที่สิ้นการเกิด บุคคลเช่นนั้นย่อมเป็น
ผู้รู้แจ้งโลก เป็นผู้มีปัญญาดี เป็นมุนี ผู้หมดความทะยาน
อยากในธรรมทั้งปวง

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๒

เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เพื่อแสวงหาสิ่งที่ทำให้เราบริสุทธิ์ที่สุด บริสุทธิ์จนกระทั่งพบกับตัวตนที่แท้จริง ที่มั่นคงที่สุดไม่มีการเปลี่ยนแปลง และมีความสุขอย่างแท้จริง พระผู้มีพระภาคเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลายต่างพบว่า พระรัตนตรัยเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด และมีอยู่แล้วในตัวของพวกเขาทุกคน เป็นธรรมที่สงบ ละเอียดย ละเอียด จะนึกคิดหรือคาดคะเนไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่เราจะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงเอง ต้องปรับใจให้ละเอียด ให้หยุดนิ่งไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าไปถึงแหล่งแห่งความสุข ความบริสุทธิ์ แหล่งของสติ แหล่งของปัญญา เมื่อนั้นเราจะรู้เห็นทุกสิ่งไปตามความเป็นจริง

มีธรรมภาษิตใน อังคุตตรนิกาย ติกนิบาต ว่า

“ปสยห มारํ อภิภุขย อนตกํ

โย จ ผุสึ ชาติขยํ ปธานวา

โส ตาติโส โลกวิทู สุขเมโธ

สพฺเพสุ ธมฺเมสุ อตมมโย มุนิ

บุคคลใดมีความเพียร ข่มขี่มาร ครอบงำมัจจุราชได้ แล้ว ได้ถูกต้องธรรมอันเป็นที่สิ้นการเกิด บุคคลเช่นนั้น ย่อมเป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นผู้มีปัญญาดี เป็นมุนิ ผู้หมดความทะยานอยากในธรรมทั้งปวง”

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๓

ความรู้ทั้งหลายทั้งมวลในโลกนี้ มีแหล่งกำเนิดอยู่ ณ ที่เดียวกัน คือ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในกลางตัวของมนุษย์ทุกคนในโลก ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเรียกว่า เอกายนมรรคทางเอกสายเดียว ซึ่งเป็นทางดำเนินไปสู่ความรู้แจ้ง เมื่อเรานำใจกลับมาหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงนี้ ให้ถูกที่ และถูกส่วน ความเห็นแจ้งและความรู้แจ้งก็จะบังเกิดขึ้น เราจะรู้แจ้งเห็นแจ้งเข้าไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงต้นแหล่งแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ทรงดำเนินจิตด้วยการหยุดนิ่งเข้าไปในหนทางเอกสายนี้ จนกระทั่งมีใจหยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ชื่อว่า เป็น โลกวิทู ผู้รู้แจ้งโลก

พระองค์ทรงรู้แจ้งโลกอย่างไร ทรงรู้แจ้งโลกทั้งสาม คือโอกาสโลก ชันธโลก และสัตวโลก โอกาสโลก คือ โลกซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ทั้งหลาย ประกอบด้วยธาตุต่างๆ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ และอากาศ ซึ่งมีสภาพรองรับกันและกัน ชันธโลก คือ ชั้นที่ ๕ หรือสังขารร่างกายเราที่มีอาหารเป็นปัจจัยปรุงแต่งอาหารแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ กวฬิงการาหาร หมายถึงอาหารที่เรารับประทานเข้าไป ผัสสาหาร คือ การสัมผัสหรือการกระทบ ถ้ามีอารมณ์ดีมากระทบ ก็ทำให้เรารู้สึกเป็นสุขใจสบายใจ ถ้ากระทบกับอารมณ์ไม่ดี ก็ทำให้เกิดความรู้สึกเป็น

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๔

ทุกขร้อนใจ ถ้ากระทบกับอารมณ์ ที่เป็นกลางๆ เราก็จะรู้สึกเฉยๆ
ไม่ยินดียินร้าย

เหมือนในอดีตชาติของพระสารีบุตร ที่ท่านเกิดเป็นฤาษี
ชื่อ **สรทะ** ท่านได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโนมทัสสี ก็บังเกิด
ความเลื่อมใสศรัทธา ได้ยินกันร่วมให้พระองค์ตลอดเวลาที่ทรง
เข้านิโรธสมาบัติ ๗ วัน ๗ คืน ท่านยินอยู่อย่างนั้น โดยไม่ได้
พักผ่อน ไม่ได้รับประทานอาหาร แต่ก็ไม่รู้สึกหิว เพราะมีปิติ
เป็นผัสสาหาร

อีกประการหนึ่งคือ มโนสัญญาเจตนาหาร คือ ความคิดอ่าน
หรือเจตนาทางใจ เป็นอาหารที่ทำให้เกิดการคิด การพูด
และการกระทำ และประการสุดท้าย คือ วิญญาณาหาร คือ
ความรู้แจ้งอารมณ์ พระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งว่า หมู่สัตว์ทั้งหลาย
ดำรงอยู่ได้ด้วยอาหารทั้ง ๔ อย่างนี้

พระองค์ทรงรู้แจ้งสัตว์โลก คือ สัตว์ที่อาศัยอยู่ในภพ ๓
ได้แก่ กามภพ รูปภพ อรูปภพ สัตว์ที่เกิดในอบายภูมิ ๔ มนุषย์
เทวดา พรหม และอรูปพรหม พระองค์ทรงรู้แจ้งหมดว่า สัตว์
จำพวกใดเป็นอย่างไร โปรดได้หรือโปรดไม่ได้ มีอินทรีย์แก่อ่อน
อย่างไร ทรงรู้แจ้งถึงอนุสัย และจริตอัธยาศัยของสัตว์ทั้งหลาย

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๕

*ด้วยทรงรู้แจ้งถึงจิตอัธยาศัยของสัตว์โลกทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงเป็น อนุตตรโร ปริสทมมสารถิ คือ ทรงเป็นผู้ฝึกบุคคลที่ควรฝึกได้อย่างดีเลิศ หาใครมาเสมอเหมือนมิได้ พระองค์ทรงมีกุศโลบายในการสอน ที่พอเหมาะพอดีกับอัธยาศัยของแต่ละคนเหมือนครั้งที่ทรงสอนพระนันทเถระ สมัยที่พระองค์เสด็จไปยังกรุงกบิลพัสดุ์ เพื่อแสดงธรรมโปรดพระญาติ ในวันที่สาม ซึ่งเป็นวันวิวาหของเจ้าชายนันทะกับนางชนบทกัลยาณี ซึ่งเป็นหญิงที่งามที่สุดในเมืองนั้น พระองค์เสด็จเข้าไปบิณฑบาต แล้วประทานบาตรให้เจ้าชายนันทะถือไว้ จากนั้นเสด็จกลับโดยไม่ได้รับบาตรคืน

ฝ่ายเจ้าชายนันทะ ด้วยความที่เคารพพระพุทธรองค์มาก จึงไม่กล้ากราบทูลให้พระองค์ทรงรับบาตรคืน ได้แต่ถือบาตรตามเสด็จพระองค์ไปจนถึงวัดพระเชตะวัน เมื่อไปถึง พระบรมศาสดาได้ตรัสถามว่า “นันทะ เธอจะบวชไหม”

เจ้าชายนันทะนั้น ความจริงในใจนึกถึงแต่เจ้าสาวตลอดเวลา แต่ด้วยความเคารพในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงกราบทูลว่า “บวชพระเจ้าข้า” ครั้นบวชแล้ว เจ้าชายนันทะไม่ได้ยินดีในการ

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๖

ประพฤติพรหมจรรย์ ได้แต่อยู่ไปวันหนึ่งๆ วันหนึ่งท่านตัดสินใจบอกเพื่อนสทรรมิกว่า จะขอลาลึกขา พระผู้มีพระภาคเจ้าเมื่อทรงทราบจึงตรัสถามถึงสาเหตุที่ต้องลาลึกขา พระนันทะทูลตอบว่า คิดถึงนางชนบทกัลยาณี

พระบรมศาสดาทรงใช้ฤทธาอนุภาพพาพระนันทะไปที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพื่อชมความงามของนางเทพอัปสร พลางตรัสถามว่า “นันทะ ระหว่างนางชนบทกัลยาณีกับนางเทพอัปสรใครน่าดูน่าชมมากกว่ากัน” พระนันทะกราบทูลว่า “นางชนบทกัลยาณีงามล้ำนางเทพอัปสรเหล่านี้ไม่ได้เลย” พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “นันทะ เธอจะยินดีในพรหมจรรย์เกิด เราขอรับรองว่าเธอจะได้นางเทพอัปสรถึง ๕๐๐ นาง” พระนันทะจึงกราบทูลว่า “ถ้าพระองค์ตรัสรับรองอย่างนั้น ข้าพระองค์ก็จะไม่ลาลึกขา”

เหล่าภิกษุรู้ข่าวว่า พระนันทะประพฤติพรหมจรรย์ เพราะอยากจะได้นางเทพอัปสร ต่างพากันมาล้อเลียนท่าน เมื่อถูกล้อเลียนบ่อยๆ ท่านรู้สึกละอายใจ จึงหลีกเร้นออกไปบำเพ็ญเพียรรูปเดียว ไม่นานท่านก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์หมดความต้องการในนางเทพอัปสรอีกต่อไป พระบรมศาสดาทรงรู้ถึงการบรรลุธรรมของท่าน จึงเปล่งอุทานว่า “ผู้ใดข้ามเปือกตมคือกามได้แล้ว ย่ำยิกามอันเป็นประดุจหนามแหลมแล้ว ผู้นั้นย่อมบรรลุความสิ้นไปแห่งโมหะ ย่อมไม่หวั่นไหวในสุข

พระพุทธคุณ ตอน ผู้รู้แจ้งโลก

๘๓

และทุกข”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรู้อัธยาศัยของสัตว์โลก ว่าใครจะต้องสอนอย่างไร ต้องฝึกอย่างไรจึงจะได้บรรลุธรรม หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวงได้ เพราะฉะนั้นพระองค์จึงได้ชื่อว่า อนุตตโร ปุริสทมมสารถิ คือ ทรงเป็นบรมครูผู้สอนได้อย่างยอดเยี่ยม ไม่มีใครเทียบได้ เพราะพระองค์ทรงเข้าถึงแหล่งแห่งปัญญาอันบริสุทธิ ด้วยการดำเนินจิตเข้าไปในทางสายกลางทางเอกสายเดียว

ดังนั้น ถ้าเราอยากจะรู้แจ้งเห็นแจ้ง อยากมีดวงปัญญาอันบริสุทธิ หลุดพ้นจากทุกข์ทั้งมวลอย่างพระองค์ ต้องทำเช่นเดียวกับที่พระองค์ทำ พระองค์ทำอย่างไร เราก็ทำอย่างนั้น คือ หมั่นนำใจหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบายๆ หยุดให้ถูกส่วน หยุดในหยุดเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย วิชชา คือ ความรู้แจ้งก็จะเกิดขึ้น เราจะได้รู้เห็นถูกต้องตรงไปตามความเป็นจริง ให้ทุกๆ ท่านขยันปฏิบัติธรรม ชักชวนกันมาเจริญสมาธิภาวนา มาทำใจหยุดใจนิ่งที่บ้านกัลยาณมิตรของเรา และช่วยกันขยายบ้านกัลยาณมิตรกันไป ให้เป็นบ้านแห่งสันติสุขที่สมาชิกได้เข้าถึงความสุขภายใน ได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

